

Д. Нунан порівнює реальний процес спілкування з процесом спілкування в класі, і робить наступні ключові для формування методики навчання висновки [2, С. 14]:

1) що обговорюється в комунікативних ситуаціях (зміст спілкування): у реальному житті – власні думки, в класі – задана тема;

2) навіщо відбувається спілкування (причина спілкування): у житті говорять тому, що живуть в суспільстві, в класі – щоб практикувати мову;

3) для чого спілкуються (результат спілкування): у житті – для досягнення конкретної мети, в класі – щоб отримати оцінку, виправити помилки;

4) як спілкуються (засіб спілкування): у житті – жива мова, в класі – мова, підібрана для певного рівня володіння мовою.

Особливістю запропонованої Д. Нунаном моделі комунікативно-орієнтованого навчання є те, що в її основі лежать не моделі комунікативних вправ і завдань, яких дотримувався У. Літлвуд, а види діяльності, які і використовуються як основа проектування вправ і завдань мовного курсу. При цьому рушійним чинником ефективності комунікативно-орієнтованої методики навчання іноземної мови є мотивація учнів.

Таким чином, Д. Нунан, відштовхуючись від загальних психологічних механізмів, розробляє свою теорію мовної комунікації, ставлячи на чільне місце соціальну взаємодію, в процесі якої мова використовується для передачі особистісних значень, ідей, роздумів.

Література

1. Littlewood W. Communicative Language Teaching. – Cambridge: Cambridge University Press. 1995. – 238 p.

2. Nunan D. Designing Tasks for the Communicative Classroom. – Cambridge: Cambridge University Press. 2001. – 128 p.

3. Richards J.C., Rodgers T.S. Approaches and Methods in Language Teaching. – Cambridge: Cambridge University Press. 1995. – 482 p.

Дацків Ольга Павлівна,

Тернопільський національний педагогічний університет ім. В. Гнатюка

ІГРОВІ ТЕХНОЛОГІЇ У ФОРМУВАННІ КОМПЕТЕНТНОСТІ В ГОВОРІННІ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ ІНОЗЕМНИХ МОВ

Становлення нової студентоцентричної системи вищої освіти супроводжується значними змінами в теорії і практиці навчального процесу у вузах. Акцент на вихованні відповідальної особистості, здатної до самоосвіти і саморозвитку, критичного мислення та опрацювання великого обсягу інформації, творчого застосування набутих компетентностей, ініціатора і агента змін ставить перед сучасною педагогічною наукою і практикою завдання

створення і впровадження інноваційних освітніх технологій, використання яких дозволило б досягти мети навчання.

За визначенням І. М. Дичківської інноваційні педагогічні технології – це цілеспрямоване систематичне й послідовне впровадження в практику оригінальних новаторських способів, прийомів, педагогічних ідей і засобів, що охоплюють цілісний освітній процес від визначення його мети до очікуваних результатів [2 с. 25]. Уточнюючи визначення технології навчання стосовно методики навчання іноземних мов і культур Т.М. Коваль вважає, що структурними елементами технології є цілі, методи, форми і засоби навчання, етапність засвоєного матеріалу, що дозволяють гарантовано досягти мети навчання [1, с. 24].

Ігрові (комунікативно-ігрові, драматико-педагогічні) технології у методиці навчання іноземних мов і культур відносять до педагогічних технологій, які ґрунтуються на активізації та інтенсифікації діяльності тих, хто навчається, і традиційно зараховують до цього типу технологій такі види: реалізації мовних ігор, реалізації мовленнєвих ігор (ситуаційних, рольових, ділових), драматико-педагогічні технології. Усі перелічені вище види технологій доцільно використовувати для формування компетентності в говорінні майбутніх учителів іноземних мов щонайменше з трьох причин: 1) вони відповідають студентоцентричній спрямованості сучасного навчального процесу; 2) вони забезпечують ефективність формування усіх складових мовленнєвої компетентності в говорінні: умінь, навичок, знань та комунікативних здібностей; 3) вони сприяють ранній професіоналізації студентів уже на початковому ступені навчання і є засобом формування професійно-методичних умінь майбутніх учителів іноземних мов.

Серед ігрових технологій особливої уваги заслуговує драматизація, яку ми розглядаємо як сукупність прийомів взаємодії викладача і студентів у драматичних та рольових іграх, імпровізаціях, симуляціях і театральних проектах, спрямованих на формування іншомовної комунікативної компетентності, а отже і мовленнєвої компетентності в говорінні.

Організація і проведення різних форм драматизації не потребують від викладачів тривалої спеціальної підготовки, великих матеріальних затрат, особливого розвитку акторської майстерності студентів. Усе, що потрібно для проведення заняття, на якому застосуватиметься драматизація, – зацікавленість усіх учасників навчального процесу та підготовча робота викладача, обсяг якої не перевищує той, що виконується для проведення занять із застосуванням інших технологій навчання іноземних мов і культур.

Література

1. Інформаційно-комунікаційні технології у навчанні іноземних мов для професійного спілкування : Колективна монографія / Коваль Т. І., Асоянц П. Г. Каменєва Т. М. та ін. / Заг. ред. Коваль Т. І. – К.: Вид. центр КНЛУ, 2012. – 280 с.

2. Сучасні технології навчання іноземних мов і культур у загальноосвітніх і вищих навчальних закладах : Колективна монографія / С.Ю.